

ת"פ 2144/04/21 - מדינת ישראל נגד טארק חסן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2144-04-21 מדינת ישראל נ' חסן

לפני בעניין:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)
נגד		
הנאשם	טארק חסן ע"י ב"כ עו"ד סאהר עלי	

גזר דין

- ביום 19.9.2021 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון ועל-יסוד הודאתו, בביצוע עבירת החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- לפי האישום המתוקן שהוגש במסגרת ההסדר, עובר ליום 26.3.2021, במהלך תקופה שאורכה אינו ידוע במדויק למאשימה, החזיק הנאשם באקדח מפורק מסוג אקדח הזנקה חצי אוטומט Retay שהוסב לירי תחמושת קליעית בקליבר 9 מ"מ קצר היורה ובכוחו להמית (להלן: "האקדח"), בתוך תיק שבתוך קופסא, בארון בגדיו בחדר שינה בביתו, ללא רשות על-פי דין להחזקתו.
- אין הסכמות בין הצדדים לעניין העונש. לצד זאת, במסגרת ההסדר הוסכם כי בא-כוח הנאשם יהיה רשאי להגיש לבית המשפט את הודעת הנאשם במשטרה.
- ביום 19.9.2021 הוריתי על הגשת תסקיר של שירות המבחן והצדדים טענו לעונש בדיון מיום 31.3.2022.

תסקיר שירות המבחן

- כעולה מהתסקיר (בתמצית ותוך שמירה על צנעת הפרט), הנאשם בן 22, נולד בחו"ל ועבר עם משפחתו לירושלים בגיל שלוש. הוא נשוי ללא ילדים. נטול עבר פלילי. הנאשם עובד במרכול לפרנסתו, זאת בכפוף לתנאים המגבילים שבהם הוא שוהה. שהותו במעצר ימים למשך כחודשיים היוותה עבורו חוויה קשה, במסגרתה הוא חש פחד ומתח בשל שהותו בסביבה עבריינית. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשהו, הביע חרטה, צער, אכזבה עצמית, ובושה שחש גם אל מול משפחתו. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, לדבריו (בתסקיר), הוא מצא את האקדח כשהוא מפורק בכניסה לביתו, וכי אז לקח אותו מתוך

מחשבה שאינו תקף לשימוש ומבלי להבין את משמעות הדברים. הוא מודה בטעותו וכי פעל בפזיזות והודה בחומרת המעשה.

(6) אשר להערכת המסוכנות, שירות המבחן התרשם מאדם צעיר בעל אינטליגנציה תקינה, כאשר קיים פער בין זאת, לצד עברו הנקי ומשפחתו הנורמטיבית, לבין מעורבותו בפלילים. לפי ההתרשמות, הוא פעל בקלות דעת מבלי להבין את חומרת המעשה. מדובר באירוע חריג בחייו. עוד התרשם השירות שהנאשם הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית בבסיסה, גדל במשפחה שמתפקדת באופן תקין ומקבל סמכות הורית. הוא הראה פוטנציאל לניהול אורח חיים תקין ובעל שאיפות לעתיד. השירות לא התרשם מקיום ערכים, נורמות או דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים ומגובשים אצלו. "להליך הפלילי המנוהל נגדו לראשונה בחייו ישנה השפעה משמעותית עליו". זה עזר לו להבין את חומרת מעשיו וחידד לו את גבולות המותר והאסור, תוך הרתעה מפני הישנות מקרה זה. כל אלה מהווים גורמי סיכוי לשיקום. על כן, בנסיבות אלו התסקיר ממליץ להשית על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות בשילוב מאסר מותנה. בנוסף, הוא ממליץ להעמיד אותו במבחן פיקוחי למשך שנה.

עיקרי טענות הצדדים

(7) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, שהנאשם הורשע על-פי הודאתו בביצוע עבירה חמורה. החזקת נשק מגלמת בתוכה סיכון ממשי שנשק זה ישמש לביצוע עבירות פליליות, מעשי טרור או כל פגיעה אחרת בנפש. העבירה מהווה גם קריאת תיגר על שלטון החוק. בכל אופן, יש ליתן את הדעת, כך לפי המאשימה, למסוכנות הנשקפת מעצם אחזקת נשק בצורה לא בטוחה. אשר לעונש, קיים צורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק והדבר עולה בקנה אחד עם "הוראת השעה" מחודש 12/2021 שקובעת עונש מזערי של 21 חודשי מאסר. לפי המאשימה, אמנם הוראה זו אינה חלה בעניינו של הנאשם, אך יש ללכת בדרכו של המחוקק וכי על הנורמה של החמרה לבוא לידי ביטוי בגזר הדין. מתחם הענישה ההולמת נע בין 18 עד 36 חודשי מאסר. מאחר והנאשם נטל אחריות על המעשה והתחרט, וגם לאור העובדה לפיה אין לו עבר פלילי, יש לקבוע את העונש בתחתית המתחם. בנוסף עותרת המאשימה להשית על הנאשם מאסר מותנה משמעותי וקנס.

(8) הנאשם - באמצעות בא-כוחו עו"ד ס' עלי - טוען מנגד, בין השאר ובעיקר, כי יש לנהוג בו במידת הרחמים. הנאשם כבר ריצה מאסר בפועל במעצר עד תום ההליכים בתיק זה, מיום 26.3.2021 עד יום 6.5.2021 ומאז הוא שוהה בתנאי מעצר בית מלא באחריות הוריו עם אפשרות יציאה לעבודה. הנאשם עותר לקבל את המלצת שירות המבחן ולא להטיל עליו מאסר בפועל. אין לנאשם עבר פלילי והוא הודה בהזדמנות הראשונה במשטרה ומסר שם גרסה מפורטת (ההודעה הוגשה וסומנה כמוצג נ/1). הנאשם גורס, כי מתחם הענישה ההולמת בנסיבות העניין נדרש להלום את רוח הפסיקה שקדמה להוראת השעה. מתחם זה נע בין 3 חודשים ל-9 חודשי מאסר שיכול וירוצו באמצעות עבודות שירות, זאת בהתחשב במכלול הנסיבות ובתסקיר.

(9) הן הנאשם הן אמו דיברו לפניו בדיון מיום 31.3.2022. הנאשם הביע התנצלות על מה שקרה ומסר שהוא מתבייש "מאוד" אל מול ההורים שלו. הוא ביקש כי לא ייגזר עליו עונש מאסר בפועל. אמו מסרה שמדובר במשפחה נורמטיבית אשר מתנגדת לכל אלימות ומעניקה חינוך טוב והשכלה גבוהה לכל בניה. האמא ציינה גם, כי לו ידעה שבנה ביצע את אשר ביצע, היא הייתה מונעת ממנו זאת. ההורים קיבלו את

האירוע בצורה קשה. בכל אופן, הנאשם לא עשה כל שימוש בנשק ולא התכוון לעשות בו כן.

דין והכרעה

(10) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. לפי סעיף 40ג(א), לקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט "יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", ולפי סעיף 40ג(ב) "בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה..."

(11) הערכים המוגנים: אין להכביר במילים ביחס לאיסור להחזיק נשק שלא כדין. ברי לכל בר-בי-רב כי מדובר בכלי מסוכן ועלול להמית. מלבד הסיכון הממשי הטמון בשימוש בו בין לפעילות עבריינית בין למעשי טרור, עצם החזקתו, יכולה להביא לכך שהוא יגיע גם לידיים נוספות זולת המחזיק בו מלכתחילה, דבר שמגביר את עוצמת הסיכונים הנשקפים ממנו כלפי שלום הציבור וביטחונם האישי, שלמות הגוף, הרכוש ועיקרון שלטון החוק והסדר הציבורי. בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן, פסקה 4 (19.1.2014), נפסק שם:

"הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות נשק, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה" (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (5.6.2013)). אכן, "המצאות בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עימו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם שירתיע באופן ממשי מהחזקת נשק בכלל ומשימוש בו בפרט" (ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (18.7.2013))"

(12) בע"פ 3877/16 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.11.2016) נפסק:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונו ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשי לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))"

(13) נסיבות ביצוע העבירה: כפי שהודה בכך הנאשם, הוא החזיק אקדח מפורק חצי אוטומט שהוסב לירי תחמושת קליעית, בתוך תיק, תוך קופסה בארון בגדיו בחדר השינה שבבית מגוריו. הנאשם גורס בהודעתו במשטרה (מוצב נ/1) כי מצא את חלקי אקדח זה בתוך שקית במדרגות ביתו. לדבריו, "זה מה שמצאתם

אצלי שדומה לנשק, אני לא יודע מה זה, ראיתי פתחתי את השקית ראיתי את זה לא הבנתי מה זה בדיוק, ניסיתי להרכיב אותו כי הוא היה מפורק ולא הצלחתי להרכיב אותו והיה עליו שם בדקתי באינטרנט מה זה אומר היה וידיאו ביו-טיוב שזה נשק של קולות וזהו השארתי אותו בבית ולא עשיתי כלום...." (ש' 13-15). בהמשך, הוא נימק מדוע החביא אותו: "חשבתי זה משחק"; ללא צורך מיוחד (ש' 105); לא הצליח להרכיב אותו (ש' 107) וכי הוא היה "טיפש" (ש' 103; ראו גם: ש' 97). בכל אופן, הוא סבר שזה "כמו צעצוע" (ש' 119). עוד מסר הנאשם כי אינו יודע בדיוק מתי מצא אותו, אך זה היה "שבועיים משהו כזה" (ש' 139).

(14) כאמור, הנאשם הורשע על-יסוד הודאתו וללא הצורך בשמיעת עדים. למעשה, הוא קשר את עצמו והודה בהחזקת נשק עוד בחקירתו במשטרה ביום 26.3.2021. ברם, אין באמור לגמד את חומרת העבירה שבוצעה בנסיבותיה, גם כפי שאלו עולות מגרסת הנאשם. הוא מצא את החלקים, ניסה להרכיב אותם, טרח ונכנס למרשתת כדי ללמוד את המציאה ולבסוף החליט לשמור את החלקים בתוך תיק שבתוך קופסה, בתוך ארון הבגדים. כפי שניתן להתרשם מהמכלול, הנאשם הבין היטב שלא מדובר "במשחק" או "כמו צעצוע", אחרת הוא לא היה מחביא אותו באופן שהחביא, בביתו שעה שרק הוא ובת-זוגו מתגוררים בבית. הסיכון הרב במעשהו נמשך מעת שזה הגיע לידי ואל דיווח על כך למשטרה באופן מיידי. עצם החזקת הנשק גם לתקופה קצרה כדבריו, טומנת בחובה פוטנציאל ממשי של מסוכנות, מידי יום, לעשות בו שימוש תוך פגיעה בערכים המוגנים שעמדו עליהם לעיל. נראה כי אילולא תפיסת הנשק על-ידי המשטרה, הנאשם לא היה טורח לדווח על מציאתו או אף למסור אותו לידיה.

(15) אכן, בית המשפט ער לכך שכתב האישום המתוקן רוכך ביחס לזה המקורי באופן זה שלצד החזקת הנשק, לא הועמד הנאשם לדין באישום המתוקן ולא הורשע גם בהחזקת תחמושת. נתון זה יישקל בקביעת מתחם העונש. עם זאת, גם הנסיבות מושא האישום המתוקן כפי שהן, מבססות חומרה רבה.

(16) מדיניות הענישה הנהוגה: לאחר בחינה והשוואה עם פסיקה רלבנטית, עולה באופן ברור כי מנעד הענישה הוא רחב אך לצד זאת, בשנים האחרונות ניכרת מגמת החמרה בעבירות נשק, והדבר בא לידי ביטוי בעונשי מאסר ממושכים. בפסיקת בית המשפט העליון מהעת האחרונה, ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' חאמד ביאדסה, פסקה 5 (10.5.2022), נפסק בין השאר, כלהלן:

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו (ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 [פורסם בנבו] (29.3.2022) (להלן: עניין גנאים); ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבו] (24.2.2021) (להלן: עניין חלייחל); ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, פסקה 17 [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)). עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע פעילות עבריינית או פעילות טרור (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 6 [פורסם בנבו] (22.12.2020); ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (8.3.2017)). אך באחרונה עמד בית משפט זה על כך שעבירות אלו הן בבחינת "מכת מדינה" ועל הצורך בהחמרת הענישה בעניין:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...]. לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו

ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...]. עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...]. ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'" (עניין קדורה, פסקה 6).

בהקשר זה אוסיף כי בחודש דצמבר 2021 קבע המחוקק עונשי מינימום בעבירות נשק, כך שהעונש שיושג בגין עבירות אלו יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין; חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021; עניין קדורה, פסקה 6; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה, פסקה 15 [פורסם בנבו] (23.1.2022)). הגם שתיקון זה אינו חל בעניינו של המשיב - שהמעשים שבהם הורשע בוצעו עובר לחקיקתו - הוא משקף את רצון המחוקק בהחמרת הענישה בעבירות נשק"

(17) נזכיר, העונש שלצד העבירה בה הורשע הנאשם הוא עד שבע שנות מאסר. המאשימה הפנתה ל"הוראת השעה" מהעת האחרונה, היא תיקון 140 בחוק העונשין, אשר קובע רף מזערי של רבע מהעונש שלצד העבירה. אין מחלוקת כי הוראה זו אינה חלה בעניינו. ואולם, תכלית ההוראה עולה בקנה אחד עם מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק נוכח תופעת האלימות הקשה תוך שימוש בנשק, הגואה בחברה הישראלית בכלל ומכה קשות בחברה הערבית בפרט. בע"פ 2733/20 בשיר אבו זיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (24.10.2021), צוין בזו הלשון:

"לא זו אף זו, גל האלימות הגואה בתוככי המגזר הערבי, מצריך אף הוא מאיתנו להיענות לצו השעה, ולנקוט יד קשה כלפי מבצעי עבירות בנשק; לבטח כך, כאשר בעבירות של סחר בנשק עסקינן, כבעניין דנן"

(18) לקביעת מתחם הענישה ההולם, נתתי את דעתי לפסיקה אליה הפנו הצדדים ובחנתי פסיקה נוספת. אפנה לפסיקה הבאה זאת לצד פסקי הדין המוזכרים לעיל בגזר הדין (לפי סדר: ערכאה ומועד פרסום):

[ראו והשוו: רע"פ 5613/20 זאקי אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.8.2020); רע"פ 8730/18 אברה מרשה נ' מדינת ישראל (24.1.2019); רע"פ 1246/17 מוחמד מטר נ' מדינת ישראל (12.3.2017); ע"פ 8846/15 איהאב דראז נ' מדינת ישראל (13.3.2016); ע"פ 5604/11 נידאל נאסר נ' מדינת ישראל (5.10.2011); ע"פ 1505/14 אחמד לידאוי נ' מדינת ישראל (4.11.2014); ת.פ. (מחוזי - ים) 52515-03-20 מדינת ישראל נ' מורשד סנדוקה (19.10.2020); עפ"ג (מחוזי - מרכז) 10916-12-21 מדינת ישראל נ' אבו רלחסאן (7.2.2022); עפ"ג (מחוזי - ב"ש) 56305-02-20 ווספי אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (18.8.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 23517-02-20 מדינת ישראל נ' זיד אלכילאני (28.7.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 24637-02-20 מדינת ישראל נ' מוחמד ג'נחאוי (18.5.2020); עפ"ג (מחוזי - חיפה) 52602-12-19 מדינת ישראל נ' פאדי ריזק (27.1.2020); עפ"ג (מחוזי - ים) 37217-03-19 עבדאללה ג'ואברה נ' מדינת ישראל (25.11.2019); עפ"ג (מחוזי - נצרת) 21260-10-19 מדינת ישראל נ' מוסא מזאריב (24.11.2019); ת.פ. (שלום - ים) 45195-06-22 מדינת ישראל נ' השאם רג'בי (5.11.2020); ת.פ. (שלום - ים) 24420-01-20 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו סנינה (20.10.2020); ת.פ. (שלום - ים) 40634-03-20 מדינת ישראל נ' מוחמד מרעב (15.9.2020)]

(19) לאחר שנתתי את דעתי לכל האמור לעיל, קובע בזאת כי מתחם הענישה ההולמת ביחס לעבירה מושא האישום נע בין 12 חודשים עד 30 חודשי מאסר בפועל.

(20) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם נטל אחריות מלאה על המיוחס לו באישום זאת ללא הצורך בשמיעת עדים ותוך חיסכון בזמנו של בית המשפט וזמנם של הצדדים. למעשה, הוא הודה במיוחס כבר בהודעתו במשטרה. בנוסף, מדובר בנאשם צעיר (בן 23 כיום ובן 22 במועד ביצוע העבירה). נשוי ללא ילדים ועובד לפרנסתו. הוא נעדר עבר פלילי ולא רק. כפי שעולה מהתסקיר, אינו בעל קווי אישיות עברייניים, ומשפחתו נורמטיבית לחלוטין. על כן, כך לפי התסקיר, קיים פער בין התנהגותו מושא האישום לבין הרקע המשפחתי ודפוסי התנהגותו השגרתיים כאדם נורמטיבי. בהקשר זה נתתי את דעתי גם לעובדה לפיה הנאשם שהה בתקופות מעצר מאחורי סורג ובריח ומאז הוא במעצר בית לתקופה ממושכת, על השפעת האמור עליו.

(21) אכן, התסקיר עמד על שיקולי השיקום של הנאשם והצורך בחידוש האבחנה בין המותר והאסור באמצעות הענישה. התסקיר בא כזכור בהמלצה להשית עבודות שירות וצו מבחן לצד ענישה מותנית. ברם, אין בידי לקבל המלצה זו. מדובר בהרשעה בעבירה חמורה שמחייבת התייחסות מחמירה, זאת בהתחשב כמובן במכלול הנסיבות. בעניין מרשה לעיל (פסקה 8), נפסק כי "דינו של מי ששלח ידו בהחזקת נשק, למאסר ממש ולא כזה שירוצה על דרך של עבודות שירות". עונש שירוצה בנסיבות העניין באמצעות עבודות שירות, לטעמי, אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הפסיקה הנהוגה בנסיבות דומות.

(22) מבלי להמעיט חלילה בחשיבות התסקיר, אך כאמור, הוא באופיו נותן מענה בהיבט השיקומי ולא הענישתי-הרתעתי. הלכה היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו מסור לידי בית המשפט, כאשר המלצות שירות המבחן הן חלק מהשיקולים הרבים שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את הדין. יפים כאן דברי כבוד השופט א' שהם ברע"פ 2258/13 אליהו מאירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (30.4.2013), לפיהם:

"כידוע, ועל אף חשיבות המלצותיו של שירות המבחן, גזירת הדין נעשית בידי הערכאה השיפוטית, וכפי שקבעתי במקום אחר: "עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה יבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן [...] (רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (18.10.2012). וראו גם רע"פ 1810/13 פינטו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.3.2013); רע"פ 8671/12 אבו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.12.2012)"

(23) לאחר כל זאת, סביר בעיני להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

סיכום

(24) לאור האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) שנים-עשר חודשי מאסר בפועל, לריצוי ממש. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם במסגרת הליך זה, מיום 26.3.2021 ועד יום 6.5.2021 (הכל לפי נתוני שירות בתי הסוהר). תחילת ריצוי העונש 11.8.2022.

(ב) שישה חודשי מאסר, שירוצו ככל שהנאשם יעבור עבירת נשק, לרבות העבירה בה הורשע, תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונש המאסר בפועל.

(ג) הנאשם יישא בקנס בסך 2,500 ₪ אשר ישולם בתשלומים חודשיים עוקבים החל מיום 12.7.2022. הנאשם מופנה לאתר האינטרנט של המרכז לגביית קנסות לביצוע תשלום הקנס ואפשרויות התשלום מוסברות שם.

(25) הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 11.8.2022 בשעה 10:00. הנאשם יתאם את כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון: 074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב במועד המוזכר במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק של גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.